

[Korsgaard.]

have faaet nogle Forbundsfæller. Det er Spørgsmaalet om Sovevognene her til København. Disse Sovevogne kommer hertil noget før Kl. 8, undertiden lidt over 8, og det forekommer mig at være ganske urimeligt, at de rejsende skal ud af de paagældende Vogne, saa snart de kommer til Københavns Hovedbanegaard. Det forekommer mig at være ogsaa forretningsmæssigt set saa uheldigt som vel muligt. Hvorfor i al Verden kan disse Sovevogne ikke blive staaende, indtil de paagældende har rimelig Grund til at staa op? Hvad Fornøjelse har de paagældende af at komme op Kl. 8, naar de ikke kan komme ind i nogen københavnsk Forretning, som maa antages at have Interesse for dem, før Kl. 10?

Det er efter min Mening saa urimeligt fjollet, at jeg ikke kan begribe, hvorfor dette ikke kan ændres. Og jeg haaber, at jeg nu har faaet nogle Forbundsfæller i de Rigsdagsmænd, som bor i Jylland, og som fremtidigt skal have den Fornøjelse at bruge Sovevogn. Jeg haaber, at de takket være Præsidiets gode Gerninger — hvoraf der for Resten ikke er ret mange at notere —, men altsaa takket være denne specielle gode Gerning vil kunne lægge et Ord ind for, at man bruger en forstandigere Fremgangsmaade her. Det forekommer mig, som sagt, fuldkommen urimeligt, at en saadan Sovevogn ikke skulde kunne sættes hen et Sted, saa at de paagældende — naturligvis ikke alene Rigsdagsmændene, men ogsaa de andre, der betaler for det — kunde faa Lov til at sove, saa længe de vil.

Det er ikke særlig store Spørgsmaal, men jeg henstiller dem til Statsbanernes velvillige og ikke alt for langsommelige Betragtninger.

Derefter vender jeg mig til den finansielle Situation, som jeg ikke har meget at skulle have sagt om. Statsregnskabet er jo fortrinligt. Det er, som man nogenlunde kunde vente, at det vilde blive. Jeg udtalte ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling, at jeg regnede med, at der vilde blive et Overskud paa henimod 25 Mill. Kr. — det staaar altsaa i Rigsdagstidende en eller anden Spalte. Det blev 25½ Mill. Kr. — det var dog slet ikke saa forfærdelig forkert. Naturligvis bagefter er der jo mange, der har kunnet se, at saaledes vilde det blive. Jeg tror nok, at Venstrepressen den Gang regnede ned, at det vilde blive meget mindre, men nu efter, at det har vist sig, at det blev saa meget, som det blev, saa tager de jo det med og siger naturligvis — som ogsaa rigtigt er —, at det ikke er den højtærede Finansministers Skyld. Det er na-

turligvis Lovgivningsmagtens Skyld, og som jeg gentagne Gange har sagt: i denne Henseende er det ikke af afgørende Betydning, hvad enten den højtærede Finansminister hedder Bramsnæs eller Neergaard, og paa den Foranledning, som visse Udtalelser, den højtærede Finansminister fremkom med ved Tillægsbevillingslovens sidste Behandling, giver mig, følger jeg yderligere Navnet Korsgaard til.

Da dette Navn naturligvis for mig personlig har en vis Interesse, saa vil De vel ikke finde det helt urimeligt, at jeg lige siger nogle faa Ord om dette, og jeg udtaler da min store Glæde og ogsaa Forbavelse over, at den højtærede Finansminister er i Besiddelse af en saadan rørende Omhu for mig, kunde jeg næsten sige, som det fremgik af disse Udtalelser af ham.

I øvrigt maa jeg sige, at naar den højtærede Finansminister den Gang sagde, at som Finansminister har man ikke at skønne over, hvorledes Tingene vil falde ud, saa har den højtærede Finansminister for længst i Praksis omvendt sig, idet det Finanslovsforslag, som foreligger til Behandling, ikke er andet end et Skøn, indtægtsmæssigt i hvert Fald, fra den ene Ende til den anden. Fornuftigvis maa det være saaledes, og fornuftigvis bør der altid tages Hensyn til de foreliggende konkrete Forhold, saa jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister i sit inderste erkender, at den Udtalelse, han den Gang brugte, var ganske urigtig. Det gaar jeg ud fra som sandsynligt, og jeg gaar ud fra som fuldkommen givet, at han ikke indrømmer det. Men det gør nu heller ikke saa meget, for naar ens Gerninger viser, at saaledes betragter man i Virkeligheden Forholdene, saa er det ogsaa nok saa betydningsfuldt som Ord.

Allerede ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling gjorde jeg Rede for, hvad der efter min Optattelse var Grunden til, at Statsregnskabet vilde blive saa godt, som det er. Denne Begrundelse er ganske afgjort rigtig, i hvert Tilfælde i Hovedtrækkene taget, jeg skal derfor ikke gentage det.

Om det indeværende Finansaar har jeg ikke meget at sige udover, hvad jeg har skrevet i Blade, og hvad jeg mener at Tiden har givet mig Ret i, nemlig at Aaret statsfinansielt tegner lyst. Jeg tillod mig at have den Mening, at den Margin, der var afsat ved den Finanslov, hvorunder vi lever, var rimelig og naturlig, og det skulde man i og for sig synes var en elskværdig Bemærkning overfor den Minister, der havde foretaget Posteringerne, men det blev mødt med en vis Uelskværdighed, som forekommer